

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyň: **a) Mgr. L. L., b) E. Z.**, zastoupených JUDr. Milanem Zápotočným, advokátem se sídlem Telečská 1720/7, Jihlava, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) EG.D, a.s.**, se sídlem Lidická 1873/36, Brno, **II) CETIN a.s.**, se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, **III) Ing. P. N. a IV) A. N.**, , proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2021, č. j. KUJI 5009/2021, sp. zn. OUP 436/2020 Sch-2, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 9. 2021, č. j. 30 A 39/2021-66,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovaný nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný je povinen** zaplatit žalobkyním na náhradě nákladů řízení částku 6365 Kč k rukám JUDr. Milana Zápotočného, advokáta, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci a řízení před správními orgány a krajským soudem**

[1] Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod, stavebního úřadu (dále jen „prvostupňový orgán“), ze dne 9. 9. 2020, č. j. MHB_ST/1217/2017/Pa JID 88410/2020/muhb (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla dodatečně povolena stavba osob zúčastněných na řízení III) a IV), v napadeném rozhodnutí označená jako *Garáž včetně vodovodní, kanalizační a NN přípojky na pozemcích st.č. X, parc.č. XA a parc.č. XB v k.ú. P.* (dále jen „Stavba“).

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podaly žalobkyně žalobu. Krajský soud v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“) v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“ či „rozsudek krajského soudu“) napadené rozhodnutí zrušil. Dospěl totiž k závěru, že prvostupňový orgán a žalovaný při dodatečném povolování Stavby odkazovali na rozhodnutí ze dne 17. 8. 2009, č. j. MUPO-OVŽP/2063,2065/2009-330,Smer (dále jen „Původní rozhodnutí“), resp. na jeho výrok I., kterým byla Stavba umístěna. Opomněli však k námitce žalobkyně zkoumat, zda byl výrok o umístění Stavby stále platný ve smyslu § 93 zákona č. 183/2006 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Pokud by totiž výrok I. Původního rozhodnutí pozbyl platnosti, bylo by třeba Stavbu v rámci řízení o jejím dodatečném povolení i znovu umístit.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně a osob zúčastněných na řízení

[3] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu, který podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy pro nesprávné posouzení právní otázky soudem.

[4] Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem, že Původní rozhodnutí vzešlo ze společného řízení ve smyslu § 140 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, protože byla aplikace § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona vyloučena a platnost výroku o umístění se měla posuzovat k rozhodnutí jako celku. Tento názor totiž popírá závěr o oddělenosti předmětů územního a stavebního řízení, kterou se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 22. 5. 2008, č. j. 1 As 21/2008-81. Výrok II. Původního rozhodnutí, kterým bylo pro Stavbu vydáno stavební povolení, byl v přezkumném řízení žalovaným zrušen. Žalobkyně proti výsledku přezkumného řízení nebrojily. Žalovaný proto při vypořádání námítky vycházel z presumpce správnosti správních aktů, neboť výrok I. Původního rozhodnutí nebyl zrušen ani napaden. Jedinou podmínkou pozbytí platnosti tohoto výroku mohlo být zmeškání dvouleté lhůty pro zahájení stavby. Lhůta však byla zachována, neboť již dne 16. 2. 2011 bylo Úřadem městyse Luka nad Jihlavou, stavebním odborem, zahájeno řízení o odstranění Stavby. Požadavek krajského soudu na doplnění dokazování ve věci platnosti výroku I. Původního rozhodnutí považuje stěžovatel za nesprávný a v rozporu s názorem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 9. 12. 2019, č. j. 1 As 328/2018-37. Navrhl zrušit rozsudek krajského soudu.

[5] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti souhlasily s důvody zrušení napadeného rozhodnutí. Argumentaci žalovaného považovaly za nepřiléhavou. Podle jejich přesvědčení bylo možné vydání společného rozhodnutí, přičemž jeho výroky se vzájemně podmiňují. V době platnosti rozhodnutí o umístění Stavby nenastala situace předpokládaná § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona (nebylo vydáno pravomocné

pokračování

stavební povolení), a výrok I. Původního rozhodnutí proto pozbyl platnosti. Žalobkyně neměly důvod brojit proti výroku I. Původního rozhodnutí v návaznosti na výsledek přezkumného řízení, neboť ten pozbyl platnosti, nicméně v řízení o dodatečném povolení Stavby tak opakovaně činily. Navrhly kasační stížnost zamítnout.

[6] Osoby zúčastněné na řízení I), II), III) a IV) se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je přípustná a lze ji projednat. Poté přezkoumal rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud v tomto řízení zkoumá, zda krajský soud správně vyhodnotil právní otázku ohledně platnosti výroku I. Původního rozhodnutí.

[9] Ze správního spisu vyplývá, že Městský úřad v Polné, odbor výstavby a ŽP, vydal Původní rozhodnutí, kterým jednak umístil Stavbu (výrokem I.) a zároveň ji i povolil (výrokem II.). Později byl výrok II. v přezkumném řízení zrušen rozhodnutím Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 1. 3. 2017, č. j. KUJI 17886/2019, sp. zn. OUP 112/2011 Ši – 33. Odvolání osob zúčastněných na řízení III) a IV) proti tomuto rozhodnutí Ministerstvo pro místní rozvoj zamítlo. Stavba byla poprvé dodatečně povolena v roce 2018, dodatečné povolení však bylo zrušeno. Stavba byla znovu dodatečně povolena v roce 2019, i toto dodatečné povolení však bylo zrušeno. Posléze byla Stavba dodatečně povolena prvostupňovým rozhodnutím, odvolání žalobkyň žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím.

[10] V napadeném rozhodnutí vycházel stěžovatel z toho, že nebylo třeba znovu rozhodnout o umístění Stavby, neboť výrok I. Původního rozhodnutí o jejím umístění „je nadále platný. Jelikož právní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej (srov. Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 7. vydání, Praha, C. H. Beck 2009, s. 225, resp. v judikatuře NSS např. rozsudek ze dne 22. 5. 2008, č. j. 6 As 45/2005–188). Stavební úřad v napadeném rozhodnutí tedy správně vyvozuje, že výrok I. rozhodnutí stavebního úřadu v Polné o umístění stavby je nadále platný. Územní rozhodnutí se dodatečně nevzdává, nahrazuje ho dodatečné povolení stavby. Stavební úřad v napadeném rozhodnutí posoudil umístění stavby z hlediska výroku I. rozhodnutí č. j.: MUPO OVŽP/2063,2065/2009-330, Smer odboru výstavby a ŽPO městského úřadu v Polné“.

[11] V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že výrok I. Původního rozhodnutí zrušen nebyl a platnosti tak mohl pozbýt pouze zmeškáním lhůty pro zahájení stavby, již ale

stavebníci dodrželi. Požadavek na dokazování platnosti výroku o umístění Stavby má za nesprávný.

[12] Dle § 93 odst. 1 stavebního zákona „[ú]zemní rozhodnutí o umístění stavby, změně využití území, změně vlivu užívání stavby na území a o dělení nebo scelování pozemků platí 2 roky ode dne nabytí právní moci, nestanoví-li stavební úřad v odůvodněných případech lhůtu delší, nejdéle však 5 let.”

[13] Podle § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona „[ú]zemní rozhodnutí nepozbývá platnosti, bylo-li na základě žádosti podané v době jeho platnosti vydáno pravomocné stavební povolení nebo jiné obdobné rozhodnutí podle tohoto zákona nebo zvláštních právních předpisů, nebo nabyli-li v době jeho platnosti právních účinků soublas s provedením ohlášeného stavebního záměru”.

[14] Nejvyšší správní soud s argumentací stěžovatele nesouhlasí. Krajský soud správně dovodil, že § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona nelze v posuzovaném případě aplikovat. Původní rozhodnutí totiž bylo vydáno ve společném řízení dle § 78 odst. 1 stavebního zákona (v tehdy účinném znění) a § 140 správního řádu. Tento závěr výslovně vyplývá z usnesení o spojení územního a stavebního řízení, č. j. MUPO-OVŽP/2063,2065/2009-330, Smer, vydaného dne 1. 7. 2009 Městským úřadem Polná. Jak již uvedl krajský soud, aplikace § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona by vedla k nelogickému závěru, že výrok I. Původního rozhodnutí o umístění Stavby, vydaný současně s výrokem II. o jejím povolení, nemohl od počátku nikdy pozbyt platnosti. Proti aplikaci § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona stojí také jeho jazykový výklad. Z jeho dikce totiž plyne požadavek, aby bylo na základě žádosti podané v době platnosti územního rozhodnutí vydáno pravomocné stavební povolení nebo jiné obdobné rozhodnutí. V posuzovaném případě byla Stavba pravomocně umístěna dne 22. 9. 2009, zatímco o její umístění i povolení bylo požádáno dne 19. 6. 2009. Stěžovatel přitom nenamítá, že na základě žádosti podané v době platnosti výroku I. Původního rozhodnutí bylo vydáno jiné pravomocné stavební povolení či obdobné rozhodnutí, v jehož důsledku by platnost výroku o umístění Stavby nezanikla.

[15] Krajský soud tedy dospěl ke správnému závěru, že platnost výroku I. Původního rozhodnutí je třeba posuzovat k rozhodnutí jako celku. Na tomto základě pak dovodil (v bodě 86 napadeného rozsudku, a to i s oporou v pozdější novelizaci stavebního zákona a jeho § 94p odst. 5, upravujícím dobu platnosti společného povolení, na který odkázal v bodě 50 napadeného rozsudku), že platnost rozhodnutí o umístění Stavby mohla být zachována konzumací výroku o povolení Stavby, tedy jejím zahájením. Zavázal správní orgán, aby se výslovně vypořádal s otázkou, zda rozhodnutí o umístění Stavby nepozbylo platnosti. Doporučil proto v dalším řízení při posuzování platnosti výroku I. o umístění stavby dohledat oznámení o zahájení Stavby. S tímto řešením Nejvyšší správní soud rovněž souhlasí. Zahájení stavby je třeba považovat za okolnost rozhodnou pro zachování platnosti výroku o umístění Stavby (§ 93 odst. 1 stavebního zákona). Krajským soudem zvolené řešení se ostatně shoduje i s východiskem Metodického doporučení odboru územního plánování a odboru stavebního řádu Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 14. Května 2008 s názvem „SPOJENÉ ÚZEMNÍ A STAVEBNÍ ŘÍZENÍ“ (dostupné z: <https://www.mmr.cz/getmedia/9496e13f-3ab2-4993-beb3-7ed5e79010e0/Metodicke>, navštíveno dne 13. 4. 2023).

pokračování

[16] Lze proto přisvědčit argumentu stěžovatele v kasační stížnosti, že v posuzovaném případě mohlo být jedinou podmínkou pro pozbytí platnosti výroku I. Původního rozhodnutí zmeškání dvouleté lhůty pro zahájení Stavby. Dle stěžovatele ji osoby zúčastněné na řízení III) a IV) dodržely, neboť již rozhodnutím Úřadu městysu Luka nad Jihlavou, stavebního odboru, ze dne 16. 2. 2011, č. j. 2010/589-212/33-3, jim bylo nařízeno provést odstranění Stavby. Tuto argumentaci však stěžovatel nevtělil do napadeného rozhodnutí, proto krajský soud důvodně posoudil vypořádání opakovaně vznášené námitky žalobkyn jako nedostatečné. Ostatně i v řízení před soudem stěžovatel nesprávně setrval na svém postoji dovozujícím platnost výroku I. Původního rozhodnutí toliko z presumpce správnosti správních aktů. Vysvětlení, že v průběhu dvouleté lhůty musela stavební činnost započít, neboť jinak by nebylo zahájeno řízení o odstranění Stavby, nemůže nevypořádání odvolací argumentace zhojit, jelikož bylo poprvé uvedeno až v kasační stížnosti. Posouzení krajského soudu tedy v tomto ohledu není co vytknout.

[17] Napadený rozsudek tedy není nezákonný z důvodu nesprávného posouzení právní otázky. Krajský soud správně zrušil napadené rozhodnutí z důvodu, že se žalovaný nedostatečně zabýval otázkou platnosti rozhodnutí o umístění Stavby (výrok I. Původního rozhodnutí).

[18] Na tento závěr nemůže mít z výše nastíněných důvodů vliv ani stěžovatelem namítaná odlišnost předmětů (podstaty) stavebního a územního řízení, tedy jejich oddělenost ve smyslu odkazovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu. Jde-li o vypořádání stěžovatelovy argumentace týkající se presumpce správnosti správních aktů a skutečnosti, že v průběhu předešlého řízení nebyl výrok I. Původního rozhodnutí zrušen, lze se plně ztotožnit s odůvodněním v rozsudku krajského soudu (zejm. v bodech 51–54).

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené závěry zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. jako nedůvodnou.

[20] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v tomto řízení o kasační stížnosti úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšným žalobkyním se přiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 6365 Kč. Tato částka představuje odměnu zástupce ve výši 4960 Kč za dva úkony právní služby, a to za vyjádření ke kasační stížnosti žalobkyně a) a žalobkyně b). Při zastupování pouze jedné z žalobkyn by náhrada nákladů v podobě mimosmluvní odměny činila 3100 Kč [podle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“)]. Při snížení této odměny o 20 % (podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu) jde o částku 2480 Kč za jednu z žalobkyn, za obě žalobkyně jde o celkem 4960 Kč. Za hotové výdaje zástupci náleží 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyn je plátcem DPH, je částka 5260 Kč zvyšována o 21 % DPH, tj. o částku 1105 Kč. Výslednou částku 6365 Kč je stěžovatel povinen zaplatit žalobkyním do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto

rozsudku k rukám advokáta JUDr. Milana Zápotočného. Osobám zúčastněným na řízení I), II), III) a IV) soud žádnou povinnost neuložil, proto jim ani nemohly vzniknout náklady s jejím splněním (§ 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. dubna 2023

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu